

ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
(Πράξ. 11,19-30)

Για την θαυμαστή ίδρυση της Εκκλησίας της Μεγάλης Αντιοχείας, σε περίοδο σκληρών διωγμών, μας πληροφορεί η σημερινή περικοπή των Πράξεων των Αποστόλων.

Το μίσος των Ιουδαίων προς τον Ιησού, μετά την σταύρωση Του, στράφηκε πλέον, εναντίον των Αποστόλων και όλων όσων πίστευαν στον Χριστό. Ο πιο μεγάλος διωγμός, που οργάνωσαν οι άρχοντες των Ιουδαίων εναντίον της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων, και όχι μόνον, έγινε το έτος 36. Ο γενικός αυτός διωγμός ξεκίνησε με τον άγριο λιθοβολισμό του Αρχιδιακόνου και Πρωτομάρτυρα Στεφάνου και γενικεύθηκε και πέραν της Ιερουσαλήμ. Τότε πολλοί χριστιανοί έφυγαν από τα Ιεροσόλυμα και κατέφυγαν σε διάφορα μέρη, και κάποιοι Κύπριοι και Κυρηναίοι (από τη σημερινή Λιβύη) έφθασαν μέχρι την Αντιόχεια της Συρίας (σημερινή Αντάκια της Τουρκίας). Όλοι αυτοί, με μεγάλο ενθουσιασμό κήρυτταν το ευαγγέλιο του Χριστού παντού, και με τη δύναμη του Κυρίου, που ήταν μαζί τους, βοήθησαν πολλούς να πιστέψουν τον Ιησού Χριστό ως Κύριον και Θεόν τους. Τα ευχάριστα αυτά νέα έφθασαν στα Ιεροσόλυμα. Και η Εκκλησία αμέσως επέλεξε να στείλει στην Αντιόχεια έναν από τους Εβδομήκοντα Αποστόλους, που διακρινόταν για τη σύνεση και δραστηριότητά του, τον Κύπριο Βαρνάβα, για να ενισχύσει το έργο που είχαν αρχίσει οι συμπατριώτες του Κύπριοι στην Αντιόχεια. Όταν έφθασε ο Βαρνάβας εκεί, έμεινε έκπληκτος από το πλήθος εκείνων που είχαν πιστέψει στον Χριστό και πολύ χάρηκε, καθώς διεπίστωσε από τη ζωή τους, τα αποτελέσματα της χάριτος του Θεού που είχαν πλούσια δεχθεί.

Έτσι βλέπουμε, ότι ο Θεός, την θλίψη των χριστιανών από τον διωγμό της Εκκλησίας της Ιερουσαλήμ την μετέβαλε σε απεριγραπτη χαρά, με την ίδρυση και αύξηση της Εκκλησίας της Αντιοχείας. Και αυτό δεν συνέβη μόνον τότε. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι αυτό, είναι ένας πνευματικός νόμος, που λειτουργεί ανά τους αιώνες. Ποιός θα φανταζόταν ότι, μετά τους απάνθρωπους και συχνούς διωγμούς των ειδωλολατρών ρωμαίων αυτοκρατόρων, διαρκείας τριών αιώνων, θα επιβίωνε η Εκκλησία του Χριστού; Έχουν υπολογίσει ότι 11.000.000 χριστιανοί, μετά από πρωτοφανή βασανιστήρια, έδωσαν το αίμα τους για την πίστη του Χριστού, μόνον στα 300 εκείνα πρώτα χρόνια. Και μετά τους διωγμούς εμφανίζεται η Εκκλησία εξαγνισμένη και ισχυρή σε Ανατολή και Δύση! Το ίδιο συνέβη και στην εποχή μας, όταν αθεϊστικά καθεστώτα θέλησαν να εξαφανίσουν την Εκκλησία, αλλά κατέρρευσαν τα ίδια!

Ο πνευματικός αυτός νόμος λειτουργεί και στη ζωή των πιστών. Οι διωγμοί, οι αδικίες, οι συκοφαντίες και οι ποικίλες θλίψεις, που προκαλούν στους πιστούς χριστιανούς άνθρωποι ξένοι προς τον Θεό, φέρουν στον δοκιμαζόμενο άνθρωπο του Θεού πλούσια τη Χάρη του Παντοδύναμου Κυρίου, με αποτέλεσμα να απολαμβάνει πλουσιότερες τις ευλογίες Του. Αφθονα τέτοια γεγονότα συναντούμε στη ζωή μας. Γι αυτό, όποιος ζει σε κοινωνία με τον Χριστό κανέναν δεν φοβάται, γιατί πιστεύει στον θεόπνευστο λόγο: "Είμαστε βέβαιοι ότι, σε αυτούς που αγαπούν τον Θεό, ο Θεός κάνει τα πάντα να συντελούν στο καλό του" (Ρωμ. 8,28).

Για το ότι οι πρώτοι χριστιανοί της Αντιοχείας, δέχθηκαν με την καρδιά τους και με συνέπεια το χαρούμενο μήνυμα της σωτηρίας, που φέρνει ο Ιησούς Χριστός, φάνηκε και από την εξής ενέργειά τους. Όταν στα Ιεροσόλυμα και όλη την Ιουδαία προέκυψε μεγάλη πείνα και οι εκεί χριστιανοί υπέφεραν, οι χριστιανοί της Αντιοχείας αποφάσισαν να τους βοηθήσουν. Συγκέντρωσαν ό,τι καθένας μπορούσε να προσφέρει και έστειλαν την βοήθειά τους με τον Βαρνάβα και τον Σάυλο (τον μετέπειτα γνωστόν ως Απόστολον Παύλον) στους πρεσβυτέρους της Εκκλησίας της Ιερουσαλήμ. (βλ. στίχ. 28-30).

Από αυτό βλέπουμε ότι οι νεοφώτιστοι χριστιανοί της Αντιοχείας είχαν καταλάβει από την αρχή το νόημα του Ευαγγελίου του Χριστού και την αξία της έμπρακτης αγάπης. Και εφήρμοσαν την θεόπνευστη προτροπή: "όσοι έχουν πιστέψει στο Θεό να φροντίζουν να πρωτοστατούν σε καλά έργα" (Τίτ. 3,8).

Έτσι εδραιώθηκε σε γερές βάσεις η Εκκλησία στην Μεγάλη Αντιόχεια, αναπτύχθηκε και έκανε αισθητή τη παρουσία της στην ευρύτερη κοινωνία. Είναι δε χαρακτηριστικόν, ότι όσοι πιστεύουν στον Χριστό ονομάστηκαν "**χριστιανοί**", για πρώτη φορά στην Αντιόχεια (βλ. στίχ.26). Η Εκκλησία της Αντιοχείας ανέδειξε μεγάλους Αγίους, τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο και τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο.

Εξελίχθηκε δε, σε τόσο σημαντική θέση η Εκκλησία της Αντιοχείας, ώστε αργότερα αναγνωρίστηκε ως Πατριαρχείον.

Είθε η Εκκλησία της Αντιοχείας να αποτελεί πρότυπον και για την δική μας Τοπική Εκκλησία. Η Χάρη του Θεού να είναι μαζί μας. Να μας ενώνει σε μια αρμονική πνευματική οικογένεια. Να θερμαίνει και διεγείρει στις καρδιές μας το ειλικρινές ενδιαφέρον για την επανασύνδεση με την Εκκλησία όσων απομακρύνθηκαν από αυτήν, αλλά και για την προσέλκυση και άλλων, που δεν γνωρίζουν τον αληθινό Θεό. Και να μας παρακινεί σε έργα αγάπης, για την ανακούφιση των εμπερίστατων συνανθρώπων μας. Αμήν.